

ARANYKÖNYV.

Özv. Pap Sándorné Kovács Katalin (szent-mihályfalvi özv. papné) alapítványa a papnövendékek irodalmi munkáinak jutalmazására.

Alapító levél.

Mely szerint én, alul nevem sajátkezüleg leirt Kovács Katalin — volt szent-mihályfalvi unitárius pap: Papp Sándornak elmaradott özvegye, vallásközönségünk iránti hálás érzésemtől indítva, saját nevem alatt egy 100 frtos egyszáz forintos alapítványt teszek a kolozsvári főiskolánkban tanuló papnövendékek számára, a következő feltételek alatt:

1. E 100 frt a több — ilyenmü kegyes alapítványokhoz hasonlólag, de mindig külön kezeltessék s kamatja évről-évre pályadíjjul tüzessék ki.

2. A pályamunkák csak egyházi tárgyak lehetnek, mint: templomi és halotti predikációk, orációk vagy valamely ünnepély alkalmával mondandó imák, beszédek, stb.

3. Az előbb irt tárgyak közül bármelyiket kitűzni mindig a püspök, — mint papnöveldéi igazgató — joga lesz, valamint annak megbirálását s a pályadíj odaitélését vagy a püspök személyesen, vagy az általa kinevezett bíráló-bizottság fogja végezni.

4. Ha valamely pályázat alkalmával nem találatnék jutalomra méltó mű — akkor azon kamat mindig a tőkéhez csatolandó.

5. E jelen iskolai évben e 100 frtnak a jövő október 1-től 1888. július 1-ig esedékes kamatja már a jövő nyári vizsgára kitűzendő jutalmul.

Azontul mindig július 1-től számított egy évi kamat tüzessék ki, mindig a nagy vizsgák alkalmára.

Isten segedelme és áldása legyen és maradjon vallásközönségünkön, iskoláinkon az időknék végéig!!

Kelt Szt.-Mihályfalván, sept. 15-én 1887.

KOVÁCS KATALIN,
özv. Pap Sándorné.

Nyilvános köszönet. Petrichevich Horváth Borbára és gróf Kornis Zsigmondné, szül. báró Györfy Berta ekklesiánknak egy igen értékes, saját himzésü urasztaltakarót kegyeskedtek ajándékozni. Az áldozatkészség e szép ténycéért, a keresztény szeretet e szép munkájáért e helyen is hálás köszönetet mondani kedves kötelességünknek ismerjük.

Ugyanez alkalommal köszönetet mondunk Csernyánszky József kárpitos és butorraktáros urnak is, ki az urvacsorára szolgáló asztalt újra aranyozta és fényesítette s a mintegy 12 frtot érő munkáért nem kívánt semmi díjt. E szivesség annál inkább elismerést érdemel, mert egyházunkon kívül álló egyén részéről jött.

Kolozsvártt, 1887. oct. 25.

BERDE MÓZES,
gondnok.

PÉTERFI DÉNES,
lelkész.

Péterfi Sándor siremlékére az adakozásokat jövő füzetünkben közöljük. Lelektársainkat, a kik még nem küldöttek be e célra adományokat, kérjük, hogy az erre szánt összeget sziveskedjenek nov. végéig beküldeni.

S z e r k.